

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΡΕΥΜΑ (Φεβρουάριος 2009)

Συγγραφέας: Κ. Σ. ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ασφάλεια ενεργειακού εφοδιασμού αποτελεί πρωταρχική συνθήκη για κάθε οικονομική και κοινωνική λειτουργία και πρόοδο και το μείγμα καυσίμου για ηλεκτροπαραγωγή αποτελεί την πλέον κρίσιμη επιλογή. Εδώ πρέπει να αναλογισθούμε τους κινδύνους των εναλλακτικών αποφάσεων για κάλυψη των αναγκών μας.

Μπορούμε να αυξήσουμε και πόσο την εξάρτηση της ενεργειακής ασφάλειας της χώρας από το φυσικό αέριο;

Μπορούμε να παραβλέψουμε ότι το φυσικό αέριο είναι το ακριβότερο καύσιμο και ότι η «γεωπολιτική» ασφάλεια ανεφοδιασμού θα παραμείνει χαμηλή;

Είναι αποδεκτό η ενεργειακή ασφάλεια της χώρας μας να εξαρτάται από ακριβές εισαγωγές ενέργειας από τους γείτονές της;

Πρέπει η χώρα μας να χρηματοδοτεί μέσω των αγορών τις ξένες επενδύσεις που η ίδια θα μπορούσε να κάνει;

Διευκρινίζω ότι χωρίς να απορρίπτω συνολικά την ιδέα της πυρηνικής ενέργειας, εκτιμώ ότι στη χώρα μας δεν μπορεί να υπάρξει θέμα αποδοχής της. Έτσι πιστεύω ότι δεν μένουν άλλες επιλογές για νέα μαζική ηλεκτροπαραγωγή παρά ο λιγνίτης και ο λιθάνθρακας. Σχετική υπολογιστική τεκμηρίωση έχει κάνει το Συμβούλιο Εθνικής Ενεργειακής Στρατηγικής. Αν αποκλεισθεί ο λιθάνθρακας, θα καταφύγουμε αναπόφευκτα σε σημαντικότερες πρόσθετες ποσότητες φυσικού αερίου που, πέραν των άλλων, είναι αμφίβολο αν μπορούν να εξασφαλισθούν. Με αυτές τις σκέψεις, ας μου επιτραπεί να εκφράσω απορία για τη δήλωση του υπουργού Ανάπτυξης περί αποκλεισμού εισαγωγής του λιθάνθρακα από το ενεργειακό μας ισοζύγιο.

Απαρέγκλιτες αρχές κάθε ενεργειακής πολιτικής είναι η διαφοροποίηση πηγών, μορφών και δρόμων ανεφοδιασμού, ο μη αποκλεισμός καμιάς επιλογής καυσίμου χωρίς μελέτη και χωρίς τεκμηριωμένα επιχειρήματα. Θεμιτές και σεβαστές οι αντιδράσεις

Οργανώσεων, όμως, δυστυχώς, αντιδράσεις υπάρχουν για κάθε ενεργειακή (ή άλλη) επένδυση, βλέπε την «τραγική» πορεία των ΑΠΕ στη χώρα μας. Και αν σήμερα η αντίδραση στρέφεται κατά του λιθάνθρακα, αύριο κατά του λιγνίτη, τι θα ακολουθήσει;

Βέβαια, ο αποκλεισμός του λιθάνθρακα από το εθνικό ενεργειακό ισοζύγιο δεν συμβάλλει στην καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Απλά η εισαγόμενη ενέργεια παράγεται εκτός συνόρων από το ίδιο καύσιμο με τις ίδιες εκπομπές και φυσικά το διοξείδιο του άνθρακα δεν γνωρίζει σύνορα. Και για να καταλήξω, κατά τη γνώμη μου τίποτε δεν είναι πιο σημαντικό κατά τη λήψη απόφασης για επιλογή καυσίμου ηλεκτροπαραγωγής από την εξέταση κάθε δυνατής λύσης με ορθά επιστημονικά, οικονομικά, κλιματικά, περιβαλλοντικά, κοινωνικά και τελικά αναπτυξιακά κριτήρια, χωρίς παρωπίδες και προκαταλήψεις, με διαφάνεια και χωρίς επηρεασμούς από φανερά ή υπόγεια συμφέροντα.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ», 15 Φεβρουαρίου 2009, σ. 2.